

AFTALE**mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge**

DEN EUROPÆISKE UNION,

på den ene side, og

REPUBLIKKEN ISLAND

og

KONGERIGET NORGE

på den anden side,

i det følgende benævnt »de kontraherende parter«,

SOM ØNSKER at forbedre det retlige samarbejde i kriminalsager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge, uden at dette dog berører reglerne om beskyttelse af den enkeltes frihed,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at de nuværende forbindelser mellem de kontraherende parter kræver et snævert samarbejde om bekæmpelse af kriminalitet,

SOM GIVER UDTRYK FOR gensidig tillid til den måde, hvorpå deres retssystemer er opbygget og fungerer, og til alle de kontraherende parters evne til at sikre en retfærdig rettergang,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at Island og Norge har udtrykt ønske om at indgå en aftale, der gør det muligt for dem at lette ordningerne for overgivelse af mistænkte og domfældte med Den Europæiske Unions medlemsstater og anvende en overgivelsesprocedure med medlemsstaterne,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at Den Europæiske Union også finder en sådan aftale ønskelig,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at det derfor er hensigtsmæssigt at etablere en sådan overgivelsesprocedure,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at samtlige medlemsstater, Kongeriget Norge og Republikken Island har tiltrådt en række af de eksisterende konventioner på dette område, f.eks. den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme. De nordiske lande har ensartet lovgivning om udlevering med et fælles udleveringskoncept,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at omfanget af samarbejdet ifølge EU-konventionen af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure og EU-konventionen af 27. september 1996 om udlevering bør bevares, for så vidt det ikke er muligt at udvide samarbejdet,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at afgørelser om fuldbyrdelse af en arrestordre som defineret i denne aftale skal underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judiciel myndighed i den stat, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, bør træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at de centrale myndigheders rolle i fuldbyrdelsen af en arrestordre som defineret i denne aftale bør begrænses til praktisk og administrativ bistand,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at denne aftale respekterer de grundlæggende rettigheder og navnlig den europæiske konvention om menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Denne aftale er ikke til hinder for, at staterne anvender deres egne forfatningsmæssige regler om retten til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed, ytringsfrihed i andre medier samt om frihedskæmpere,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at personer ikke må overgives til en stat, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at da alle stater har ratificeret Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med automatisk databehandling af personoplysninger, bør de personoplysninger, der behandles som led i gennemførelsen af denne aftale, beskyttes efter principperne i nævnte konvention —

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

KAPITEL 1

ALMINDELIGE PRINCIPPER

Artikel 1

Indhold og formål

1. De kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale at forbedre overgivelsen med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af domme mellem medlemsstaterne på den ene side og Kongeriget Norge og Republikken Island på den anden side ved som minimumsnorm at anvende konventionen af 27. september 1996 om udlevering mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union.

2. De kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale at sikre, at udleveringsordningen mellem medlemsstaterne på den ene side og Kongeriget Norge og Republikken Island på den anden side baseres på en overgivelsesordning, der bygger på en arrestordre i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale.

3. Denne aftale indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i den europæiske menneskerettighedskonvention, eller, hvis fuldbyrdelsen foretages af en judiciel myndighed i en medlemsstat, principperne i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

4. Intet i denne aftale bør fortolkes som et forbud mod at nægte at overgive en person, der er omfattet af en arrestordre som defineret i denne aftale, hvis der er objektive grunde til at formode, at arrestordren er udstedt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde.

Artikel 2

Definitioner

1. »Kontraherende parter«: Den Europæiske Union, Kongeriget Norge og Republikken Island.

2. »Medlemsstat«: en medlemsstat i Den Europæiske Union.

3. »Stat«: en medlemsstat, Kongeriget Norge eller Republikken Island.

4. »Tredjeland«: enhver anden stat end dem, der er defineret i stk. 3.

5. »Arrestordre«: en retsafgørelse truffet af en stat for at få en anden stat til at anholde og overgive en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. En arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende stats ret kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst 12 måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst fire måneder.

2. Overgivelse er betinget af, at de forhold, der ligger til grund for udstedelsen af en arrestordre, udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende stats ret, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af det, jf. dog stk. 3 og 4.

3. Med forbehold af artikel 4, artikel 5, stk. 1, litra b)-g), samt artikel 6, 7 og 8 må en stat under ingen omstændigheder afslå at fuldbyrde en arrestordre, der er udstedt i forbindelse med adfærd, hvorved en person medvirker til, at en gruppe personer, som handler med et fælles formål, begår en eller flere forbrydelser i forbindelse med terrorisme som omhandlet i artikel 1 og 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme og artikel 1-4 i rammeafgåelsen af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme, ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse, bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning eller voldtægt, når sådanne forbrydelser kan medføre en frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning af en maksimal varighed på mindst 12 måneder, også selv om vedkommende person ikke deltager i selve udførelsen af den eller de pågældende forbrydelser; en sådan medvirken skal være forsætlig og være baseret på viden om, at vedkommendes deltagelse vil bidrage til at gennemføre organisationens kriminelle handlinger.

4. Norge og Island på den ene side og Den Europæiske Union, der handler på vegne af enhver af dens medlemsstater, på den anden side kan afgive en erklæring om, at det krav om dobbelt strafbarhed, der er omhandlet i stk. 2, på basis af gensidighedsprincippet ikke anvendes på de nedenfor anførte betingelser. Følgende lovovertrædelser som defineret i den udstedende stats ret medfører fuldbyrdelse på grundlag af en arrestordre på de betingelser, der er fastsat i denne aftale, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed, hvis de i den udstedende stat kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år:

- deltagelse i en kriminel organisation
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
- bestikkelse
- svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- internetkriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- menneskesmugling
- forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- handel med stjålne motorkøretøjer
- voldtægt
- forsætlig brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- eller flykapring
- sabotage.

Artikel 4

Obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en arrestordre

Staterne pålægger den fuldbyrdende judicielle myndighed at afslå at fuldbyrde en arrestordre i følgende tilfælde:

- 1) hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren, er omfattet af amnesti i den fuldbyrdende stat, og denne stat har kompetence til at retsforfølge lovovertrædelsen i medfør af sin egen strafferet
- 2) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme forhold af en anden stat, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets ret
- 3) hvis den person, der er omfattet af en arrestordre, efter den fuldbyrdende stats ret på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for arrestordren.

Artikel 5

Andre grunde til at afslå fuldbyrdelse af en arrestordre

1. Staterne kan pålægge den fuldbyrdende judicielle myndighed at afslå at fuldbyrde en arrestordre eller give den mulighed for at afslå i følgende tilfælde:

- a) hvis det forhold, der ligger til grund for en arrestordre, i et af de tilfælde, der er nævnt i artikel 3, stk. 2, ikke udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende stats ret; for så vidt angår skatter, afgifter, told og valutahandel, kan fuldbyrdelse af en arrestordre dog ikke afslås med den begrundelse, at den fuldbyrdende stats ret ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som den udstedende stats ret
 - b) hvis den person, der er omfattet af en arrestordre, allerede retsforfølges i den fuldbyrdende stat for det samme forhold som det, der ligger til grund for arrestordren
 - c) hvis de judicielle myndigheder i den fuldbyrdende stat har besluttet enten ikke at indlede retsforfølgning for den lovovertrædelse, der ligger til grund for en arrestordre, eller at bringe retsforfølgningen til ophør, eller når den eftersøgte i en stat har været genstand for en endelig afgørelse for de samme forhold, som er til hinder for yderligere retsforfølgning
 - d) hvis der er indtrådt forældelse med hensyn til strafferetlig forfølgning eller fuldbyrdelse af straf i henhold til den fuldbyrdende stats ret, og denne stat har jurisdiktionskompetence i medfør af sin egen strafferet
 - e) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme forhold af et tredjeland, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets ret
 - f) hvis arrestordren er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende stat, og denne stat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale ret
 - g) når arrestordren vedrører lovovertrædelser, som:
 - i) efter den fuldbyrdende stats ret betragtes som begået helt eller delvis på denne stats territorium eller på et sted, der ligestilles hermed

eller
 - ii) er begået uden for den udstedende stats territorium, og den fuldbyrdende stats ret ikke hjemler adgang til retsforfølgning for tilsvarende lovovertrædelser, når de er begået uden for den udstedende stats område.
2. Den enkelte stat meddeler Generalsekretariatet for Rådet, af hvilke af de grunde, der er nævnt i stk. 1, den har pålagt sine

fuldbyrdende judicielle myndigheder at afslå at fuldbyrde en arrestordre. Generalsekretariatet stiller de modtagne oplysninger til rådighed for samtlige stater og Kommissionen.

Artikel 6

Undtagelsesbestemmelse vedrørende politiske lovovertrædelser

1. Fuldbyrdelse kan ikke afslås med den begrundelse, at lovovertrædelsen af den fuldbyrdende stat kan anses for at være en politisk lovovertrædelse, en lovovertrædelse, der har forbindelse med en politisk lovovertrædelse, eller en lovovertrædelse, der udspringer af politiske motiver.

2. Norge og Island på den ene side og Den Europæiske Union, der handler på vegne af en medlemsstat, på den anden side kan dog afgive en erklæring om, at stk. 1 kun vil blive anvendt i forbindelse med:

- a) de forbrydelser, der er omhandlet i artikel 1 og 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme
 - b) sammensværgelser eller forbrydersammenslutninger, jf. beskrivelsen af adfærd i artikel 3, stk. 3, som har til formål at begå en eller flere af de forbrydelser, der er nævnt i artikel 1 og 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme
- og
- c) artikel 1-4 i rammeafgåelsen af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme.

3. Når en arrestordre udstedes af en stat, der har afgivet en erklæring som omhandlet i stk. 2, eller af en stat, for hvilken en sådan erklæring er afgivet, kan den stat, der fuldbyrder arrestordren, anvende gensidighedsprincippet.

Artikel 7

Undtagelsesbestemmelse vedrørende nationalitet

1. Fuldbyrdelse kan ikke afslås med den begrundelse, at den person, der begæres udleveret, er statsborger i den fuldbyrdende stat.

2. Norge og Island på den ene side og Den Europæiske Union, der handler på vegne af enhver af dens medlemsstater, på den anden side kan afgive en erklæring om, at statsborgere ikke vil blive overgivet, eller om, at overgivelse kun tillades under visse nøje afgrænsede omstændigheder.

3. Når en arrestordre er blevet udstedt af en stat, der har afgivet en erklæring som omhandlet i stk. 2, eller af en stat, for hvilken en sådan erklæring er afgivet, kan alle andre stater ved fuldbyrdelsen af denne arrestordre anvende gensidighedsprincippet.

Artikel 8

Garantier, som den udstedende stat skal give i særlige tilfælde

Den fuldbyrdende judicielle myndigheds fuldbyrdelse af en arrestordre kan underkastes følgende betingelser:

- 1) hvis arrestordren er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, og den berørte person ikke er blevet indkaldt personligt eller på anden måde blevet underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen in absentia, kan overgivelsen gøres betinget af, at den udstedende judicielle myndighed giver garantier, der skønnes tilstrækkelige til at sikre, at den person, der er omfattet af arrestordren, får lejlighed til at få sagen genoptaget i den udstedende stat og til at være til stede ved domsforhandlingen
- 2) hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for udstedelsen af arrestordren, kan straffes med livsvarig fængselsstraf eller med en anden livsvarig frihedsberøvende foranstaltning, kan fuldbyrdelsen af denne arrestordre gøres betinget af, at den udstedende stat giver garantier, som den fuldbyrdende stat skønner tilstrækkelige, for, at den vil tage den idømte straf op til fornyet prøvelse — enten på anmodning eller senest efter 20 år — eller at den vil tilskynde til anvendelse af lempeligere foranstaltninger, som den pågældende er berettiget til i henhold til den udstedende stats ret og praksis, med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller anden frihedsberøvende foranstaltning
- 3) hvis en arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, og den person, der er omfattet af arrestordren, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende stat, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at være blevet hørt, overføres til den fuldbyrdende stat for der at afsone den straf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende stat.

Artikel 9

Fastlæggelse af kompetente judicielle myndigheder

1. Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende stat, der i henhold til denne stats ret er kompetent til at udstede en arrestordre.
2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den fuldbyrdende stat, der i henhold til denne stats ret er kompetent til at fuldbyrde en arrestordre. På meddelelsetidspunktet, der er omhandlet i artikel 38, stk. 1, kan en justitsminister udpeges som kompetent myndighed til fuldbyrdelse af

en arrestordre, uanset om justitsministeren er en judiciel myndighed i henhold til den pågældende stats ret.

3. De kontraherende parter underretter hinanden om deres kompetente myndigheder.

Artikel 10

Anvendelse af den centrale myndighed

1. De kontraherende parter kan underrette hinanden om, hvilken central myndighed eller, hvis det er foreskrevet i den pågældende stats retssystem, hvilke centrale myndigheder hver stat har udpeget til at bistå de kompetente judicielle myndigheder.
2. I den forbindelse kan de kontraherende parter, hvis det bliver nødvendigt på grund af de pågældende staters retssystem, oplyse, at de overdrager den administrative fremsendelse og modtagelse af arrestordre samt al anden officiel korrespondance i den forbindelse til den eller de centrale myndigheder. Disse oplysninger forpligter alle myndigheder i den udstedende stat.

Artikel 11

Arrestordrens indhold og form

1. Arrestordren skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget til denne aftale:
 - a) den eftersøgte's identitet og nationalitet
 - b) navn, adresse, telefon- og faxnummer samt e-mail-adresse på den judicielle myndighed i udstedelseslandet
 - c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 2 og 3
 - d) lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse, navnlig i relation til artikel 3
 - e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgte's deltagelse heri
 - f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i henhold til den udstedende stats ret
 - g) så vidt muligt andre følger af lovovertrædelsen.

2. Arrestordren skal ledsages af en oversættelse til det eller de officielle sprog i den fuldbyrdende stat. En kontraherende part kan i forbindelse med indgåelsen af denne aftale eller senere, ved afgivelse af en erklæring, meddele, at den accepterer en oversættelse til et eller flere andre af en stats officielle sprog.

KAPITEL 2

OVERGIVELSESPROCEDURE

Artikel 12

Fremsendelse af en arrestordre

1. Når den eftersøgte opholdssted er kendt, kan den udstedende judicielle myndighed sende arrestordren direkte til den fuldbyrdende judicielle myndighed.

2. Den udstedende judicielle myndighed kan i alle tilfælde beslutte at indberette den eftersøgte til Schengen-informationssystemet.

En sådan indberetning foretages i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i Den Europæiske Unions lovgivning om indberetninger om personer til Schengen-informationssystemet med henblik på overgivelse. En indberetning til Schengen-informationssystemet svarer til en arrestordre ledsaget af de i artikel 11, stk. 1, nævnte oplysninger.

3. Indberetningen vil i en overgangsperiode, så længe Schengen-informationssystemet ikke er i stand til at fremsende alle de i artikel 11 nævnte oplysninger, svare til en arrestordre, indtil den fuldbyrdende judicielle myndighed forskriftsmæssigt har modtaget originalen.

Artikel 13

Regler for fremsendelse af en arrestordre

1. Hvis den udstedende judicielle myndighed ikke har kendskab til den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed, foretager den de nødvendige undersøgelser for at indhente oplysning herom fra den fuldbyrdende stat.

2. Hvis det ikke er muligt at anvende Schengen-informationssystemet, kan den udstedende judicielle myndighed anmode Den Internationale Kriminalpolitiorganisation (Interpol) om at fremsende arrestordren.

3. Den udstedende judicielle myndighed kan fremsende arrestordren på en hvilken som helst sikker måde, der kan efterlade et skriftligt spor, og som giver den fuldbyrdende stat mulighed for at efterprøve ægtheden.

4. Alle vanskeligheder i forbindelse med fremsendelsen eller ægtheden af dokumenter, der er nødvendige for fuldbyrdelsen af arrestordren, løses ved direkte kontakter mellem de berørte judicielle myndigheder eller i givet fald med hjælp fra staternes centrale myndigheder.

5. Hvis den myndighed, der modtager en arrestordre, ikke er kompetent til at behandle den, sender den straks arrestordren videre til den kompetente myndighed i sin stat og underretter den udstedende judicielle myndighed herom.

Artikel 14

Den eftersøgte retigheder

1. Når en eftersøgt anholdes, informerer den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med sin nationale ret den pågældende om arrestordren og om dens indhold samt om muligheden for at give samtykke til at blive overgivet til den udstedende judicielle myndighed.

2. En eftersøgt, der anholdes med henblik på fuldbyrdelse af en arrestordre, har ret til bistand af en juridisk rådgiver og en tolk i overensstemmelse med den nationale ret i den fuldbyrdende stat.

Artikel 15

Varetægtsfængsling af en person

Når en person anholdes på grundlag af en arrestordre, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed afgøre, om den pågældende skal forblive varetægtsfængslet i overensstemmelse med den fuldbyrdende stats nationale ret. Den pågældende kan på et hvilket som helst tidspunkt løslades midlertidigt i overensstemmelse med den fuldbyrdende stats nationale ret, under forudsætning af at denne stats kompetente myndighed træffer alle de nødvendige foranstaltninger til at undgå, at den pågældende stikker af.

Artikel 16

Samtykke til overgivelse

1. Hvis den anholdte person oplyser, at han giver sit samtykke til overgivelse, afgives dette samtykke og i givet fald det udtrykkelige afkald på anvendelse af specialitetsreglen, jf. artikel 30, stk. 2, til den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med den fuldbyrdende stats nationale ret.

2. Staterne træffer de nødvendige foranstaltninger til, at samtykket og i givet fald afkaldet som omhandlet i stk. 1 indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har afgivet dem med fuldt kendskab til følgerne heraf. Med henblik herpå har den anholdte ret til juridisk bistand.

3. Samtykket og i givet fald afkaldet som omhandlet i stk. 1 føres til protokols i overensstemmelse med den fuldbyrdende stats nationale ret.

4. Samtykket kan i princippet ikke tilbagekaldes. Staterne kan fastsætte, at samtykket og i givet fald afkaldet kan tilbagekaldes i henhold til deres nationale ret. I så fald medregnes perioden mellem datoen for samtykket og datoen for tilbagekaldelsen ikke ved fastlæggelsen af fristerne i artikel 20. Norge og Island på den ene side og Den Europæiske Union, der handler på vegne af en medlemsstat, på den anden side på tidspunktet for den i artikel 38, stk. 1, nævnte meddelelse kan afgive en erklæring, hvori de angiver, at de ønsker at benytte denne mulighed under anførelse af, hvordan samtykket kan tilbagekaldes, og eventuelle ændringer af betingelserne.

Artikel 17

Afhøring af den eftersøgte person

Hvis den anholdte ikke giver sit samtykke til overgivelse som omhandlet i artikel 16, har han ret til at blive afhørt af den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med den fuldbyrdende stats ret.

Artikel 18

Afgørelse om overgivelse

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed træffer afgørelse om overgivelse af den pågældende inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i denne aftale.

2. Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende stat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, navnlig med hensyn til artikel 4-6 samt artikel 8 og 11, og kan fastsætte en frist for fremsendelsen af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholde fristerne i artikel 20.

3. Den udstedende judicielle myndighed kan til enhver tid fremsende supplerende nyttige oplysninger til den fuldbyrdende judicielle myndighed.

Artikel 19

Afgørelse i tilfælde af konkurrerende anmodninger

1. Hvis to eller flere stater har udstedt en europæisk arrestordre eller en arrestordre for den samme person, træffer den fuldbyrdende judicielle myndighed afgørelse om, hvilken arrestordre der skal fuldbyrdes, under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder navnlig lovovertrædelsens relative grovhed og gerningsstedet, de respektive datoer for udstedelsen af arrestordrerne, samt om arrestordrerne er udstedt med henblik på retsforfølgning eller med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed i en medlemsstat kan rådføre sig med Eurojust, når den skal træffe den i stk. 1 nævnte afgørelse.

3. Hvis der opstår konflikt mellem en arrestordre og en udleveringsanmodning fra et tredjeland, afgør den kompetente myndighed i den fuldbyrdende stat, om det er arrestordren eller udleveringsanmodningen, der skal have forrang, under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder navnlig de forhold, der er omhandlet i stk. 1, samt dem, der er nævnt i den konvention eller aftale, der finder anvendelse.

4. Denne artikel berører ikke staternes forpligtelser i henhold til statutten for Den Internationale Straffedomstol.

Artikel 20

Frister og procedurer i forbindelse med afgørelsen om fuldbyrdelse af arrestordren

1. En arrestordre behandles og fuldbyrdes som hastesag.

2. I de tilfælde, hvor den eftersøgte giver sit samtykke til overgivelse, bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af arrestordren senest 10 dage efter, at dette samtykke er givet.

3. I andre tilfælde bør der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af arrestordren senest 60 dage efter anholdelsen af den eftersøgte.

4. I konkrete tilfælde, hvor arrestordren ikke kan fuldbyrdes inden for de i stk. 2 og 3 fastsatte frister, underretter den fuldbyrdende judicielle myndighed straks den udstedende judicielle myndighed herom og om grundene til forsinkelsen. I så fald kan fristerne forlænges med yderligere 30 dage.

5. Den Europæiske Union, der handler på vegne af en medlemsstat, kan på tidspunktet for den i artikel 38, stk. 1, nævnte meddelelse afgive en erklæring om, i hvilke tilfælde stk. 3 og 4 ikke finder anvendelse. Norge og Island kan gøre gensidighedsprincippet gældende over for de pågældende medlemsstater.

6. Så længe den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke har truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af arrestordren, skal den sikre sig, at de materielle betingelser for overgivelse fortsat er opfyldt.

7. Ethvert afslag på fuldbyrdelse af en arrestordre skal begrundes.

Artikel 21

Forholdsregler i forbindelse med afgørelsen

1. Hvis en arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed:

- a) enten give samtykke til, at den eftersøgte afhøres i overensstemmelse med artikel 22
- b) eller give samtykke til, at den eftersøgte overføres midlertidigt.

2. Betingelserne for midlertidig overførelse og dennes varighed aftales mellem den udstedende judicielle myndighed og den fuldbyrdende judicielle myndighed.

3. I tilfælde af midlertidig overførelse skal den eftersøgte kunne vende tilbage til den fuldbyrdende stat for at overvære de retsmøder, der vedrører ham, inden for rammerne af overgivelsesproceduren.

Artikel 22

Afhøring af personen i forbindelse med afgørelsen

1. Den eftersøgte afhøres af en judicial myndighed bistået af enhver anden person, der er udpeget i henhold til retten i den stat, hvor den udstedende myndighed er hjemmehørende.

2. Den eftersøgte afhøres i overensstemmelse med retten i den fuldbyrdende stat og på de betingelser, der er aftalt mellem den udstedende judicielle myndighed og den fuldbyrdende judicielle myndighed.

3. Den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed kan udpege en anden judicial myndighed i sin stat til at deltage i afhøringen af den eftersøgte med henblik på at sikre korrekt anvendelse af denne artikel og af de fastsatte betingelser.

Artikel 23

Privilegier og immuniteter

1. Hvis den eftersøgte person nyder et privilegium eller en immunitet i forbindelse med fuldbyrdelse eller retsforfølgning i den fuldbyrdende stat, løber de i artikel 20 nævnte frister først fra det tidspunkt, hvor den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat er blevet underrettet om, at privilegiet eller immuniteten er blevet ophævet.

2. Den fuldbyrdende stat sikrer, at de materielle betingelser for overgivelse er opfyldt, hvis den eftersøgte ikke længere nyder et sådant privilegium eller en sådan immunitet.

3. Hvis ophævelsen af privilegiet eller immuniteten påhviler en myndighed i den fuldbyrdende stat, anmoder den fuldbyrdende judicielle myndighed straks den pågældende myndighed om at anvende sine beføjelser. Hvis ophævelsen af privilegiet eller immuniteten påhviler en myndighed i en anden stat eller en international organisation, er det den udstedende judicielle myndighed, der skal anmode myndigheden om at anvende sine beføjelser.

Artikel 24

Konkurrerende internationale forpligtelser

Denne aftale anfægter ikke den fuldbyrdende stats forpligtelser, når den eftersøgte er udleveret til denne stat fra et tredjeland, og den pågældende er beskyttet af specialitetsreglerne i den ordning,

der er grundlag for udleveringen. Den fuldbyrdende stat træffer alle nødvendige foranstaltninger til straks at anmode om samtykke fra det tredjeland, som har udleveret den eftersøgte, således at den pågældende kan overgives til den udstedende stat. De i artikel 20 nævnte frister løber først fra den dato, hvor disse specialitetsregler bortfalder.

Så længe det tredjeland, som har udleveret den eftersøgte, ikke har truffet afgørelse, skal den fuldbyrdende stat sikre sig, at de materielle betingelser for overgivelse fortsat er opfyldt.

Artikel 25

Underretning om afgørelsen

Den fuldbyrdende judicielle myndighed underretter straks den udstedende judicielle myndighed om, hvorvidt arrestordren vil blive fuldbyrdet.

Artikel 26

Frist for overgivelse af den eftersøgte

1. Den eftersøgte overgives snarest muligt på en dato, der aftales mellem de berørte myndigheder.

2. Den pågældende overgives senest ti dage efter, at den endelige afgørelse om at fuldbyrde arrestordren er truffet.

3. Hvis det på grund af omstændigheder, som ikke kan tilskrives nogen af staterne, viser sig umuligt at overgive den eftersøgte inden for den i stk. 2 fastsatte frist, kontakter den fuldbyrdende judicielle myndighed og den udstedende judicielle myndighed straks hinanden og aftaler en ny dato for overgivelse. I så fald finder overgivelsen sted senest ti dage efter den således aftalte nye dato.

4. En overgivelse kan undtagelsesvis udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære grunde, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at den klart ville bringe den eftersøgte liv eller helbred i fare. Arrestordren fuldbyrdes, så snart disse grunde ikke længere foreligger. Den fuldbyrdende judicielle myndighed underretter straks den udstedende judicielle myndighed herom, og de aftaler en ny dato for overgivelsen. I så fald finder overgivelsen sted senest ti dage efter den således aftalte nye dato.

5. Hvis den pågældende stadig er varetægtsfængslet ved udløbet af de i stk. 2-4 nævnte frister, løslades han.

Artikel 27

Udsættelse af overgivelsen eller betinget overgivelse

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan efter at have besluttet at fuldbyrde arrestordren udsætte overgivelsen af den eftersøgte, for at vedkommende kan retsforfølges i den fuldbyrdende stat, eller, hvis den pågældende allerede er dømt, for at vedkommende på denne medlemsstats territorium kan afsone en straf for en anden overtrædelse end den, der ligger til grund for arrestordren.

2. I stedet for at udsætte overgivelsen kan den fuldbyrdende judicielle myndighed midlertidigt overgive den eftersøgte til den udstedende stat på betingelser, der skal aftales mellem de fuldbyrdende judicielle myndigheder og de udstedende judicielle myndigheder. Aftalen skal være skriftlig, og betingelserne er bindende for alle myndigheder i den udstedende stat.

Artikel 28

Transit

1. Hver stat tillader transit gennem sit territorium af en eftersøgt, der skal overgives, forudsat at den har modtaget oplysning om:

- a) identiteten og nationaliteten på den person, der er omfattet af en arrestordre
- b) hvorvidt der foreligger en arrestordre
- c) lovovertrædelsens art og en retlig beskrivelse heraf
- d) omstændighederne ved lovovertrædelsen, herunder tid og sted.

En stat, på hvis vegne der i henhold til artikel 7, stk. 2, er afgivet en erklæring om, at statsborgere ikke vil blive overgivet, eller om, at overgivelse kun tillades under visse nøje afgrænsede omstændigheder, kan på tilsvarende måde afslå transit af sine statsborgere gennem sit territorium eller lade transit være betinget af de samme nøje afgrænsede omstændigheder.

2. De kontraherende parter underretter hinanden om, hvilken myndighed hver stat har udpeget til at modtage transitanmodninger og de nødvendige dokumenter samt al anden officiel korrespondance vedrørende transitanmodninger.

3. Transitanmodningen og de i stk. 1 nævnte oplysninger kan meddeles den myndighed, der er udpeget i medfør af stk. 2, på en hvilken som helst måde, der kan efterlade et skriftligt spor. Transitstaten meddeler sin afgørelse på samme måde.

4. Denne aftale finder ikke anvendelse på flyrejser uden planlagt mellemlanding. Hvis der under en sådan flyrejse finder en uforudset landing sted, giver den udstedende stat den myndighed, der er udpeget i medfør af stk. 2, de i stk. 1 nævnte oplysninger.

5. Når en person, der skal udleveres fra et tredjeland til en stat, befinder sig i transit, finder denne artikel tilsvarende anvendelse. Navnlig skal udtrykket »arrestordre« som defineret i denne aftale anses for erstattet med »udleveringsanmodning«.

KAPITEL 3

VIRKNINGER AF OVERGIVELSEN

Artikel 29

Fradrag af varigheden af varetægtsfængslingen i den fuldbyrdende stat

1. Den udstedende stat fradrager alle perioder, hvor den eftersøgte har været varetægtsfængslet i forbindelse med fuldbyrdelsen af en arrestordre, i den samlede varighed af den periode, den pågældende skal afsone i den udstedende stat som følge af idømmelsen af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Med henblik herpå fremsender den fuldbyrdende judicielle myndighed eller den centrale myndighed, der er udpeget i medfør af artikel 10, samtidig med overgivelsen alle oplysninger om varigheden af den eftersøgte varetægtsfængsling i medfør af arrestordren, til den udstedende judicielle myndighed.

Artikel 30

Eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser

1. Norge og Island på den ene side og Den Europæiske Union, der handler på vegne af enhver af dens medlemsstater, på den anden side kan meddele hinanden, at for så vidt angår staters forbindelser med andre stater, for hvilke samme meddelelse gælder, formodes samtykke at være givet til retsforfølgning, idømmelse af straf eller tilbageholdelse med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, og som ikke er den lovovertrædelse, for hvilken den pågældende er overgivet, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed i en konkret sag anfører andet i sin afgørelse om overgivelse.

2. Bortset fra de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde kan en person, der er overgivet, ikke retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre lovovertrædelser, der er begået inden overgivelsen, end den, for hvilken den pågældende er overgivet.

3. Stk. 2 finder ikke anvendelse i følgende tilfælde:

- a) hvis den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade den stat, han er overgivet til, har undladt at gøre dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats territorium efter at have forladt det
- b) hvis lovovertrædelsen ikke kan straffes med frihedsberøvelse
- c) hvis retsforfølgningen ikke medfører anvendelse af en foranstaltning, der begrænser den pågældendes personlige frihed

- d) hvis den pågældende vil blive pålagt en straf eller en foranstaltning, der ikke indebærer frihedsberøvelse, herunder bødestraf eller en anden foranstaltning, der måtte træde i stedet for bøde, også selv om denne straf eller foranstaltning begrænser den pågældendes personlige frihed
- e) hvis den pågældende har givet sit samtykke til overgivelse, eventuelt samtidig med at han giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen, i henhold til artikel 16
- f) hvis den pågældende efter overgivelsen udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen for så vidt angår specifikke lovovertrædelser, der er begået inden overgivelsen. Afkaldet skal afgives til de kompetente udstedende judicielle myndigheder og føres til protokols i overensstemmelse med den udstedende stats nationale lovgivning. Afkaldet skal udformes på en sådan måde, at det klart fremgår, at den pågældende har givet det frivilligt med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har han ret til juridisk bistand
- g) hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed, der har overgivet den pågældende, giver sit samtykke i henhold til stk. 4.
4. Anmodningen om samtykke indgives til den fuldbyrdende judicielle myndighed sammen med de i artikel 11, stk. 1, omhandlede oplysninger og en oversættelse, jf. artikel 11, stk. 2. Samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til aftalens bestemmelser. Samtykke nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4, og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 5, artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 2. Afgørelsen træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen. For så vidt angår de tilfælde, der er nævnt i artikel 8, skal den udstedende stat give de deri nævnte garantier.

Artikel 31

Overgivelse eller senere udlevering

1. Norge og Island på den ene side og Den Europæiske Union, der handler på vegne af en medlemsstat, på den anden side, kan meddele hinanden, at for så vidt angår statens forbindelser med andre stater, for hvilke samme meddelelse gælder, formodes samtykke at være givet til overgivelse til en anden stat end den fuldbyrdende stat i medfør af en arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed i et konkret tilfælde anfører andet i sin afgørelse om overgivelse.

2. En person, der er overgivet til den udstedende stat i henhold til en arrestordre, kan under alle omstændigheder uden den fuldbyrdende stats samtykke overgives til en anden stat end den fuldbyrdende stat i henhold til en arrestordre, der er udstedt for en lovovertrædelse, der er begået inden overgivelsen, i følgende tilfælde:

- a) hvis den eftersøgte efter at have haft mulighed for at forlade den stat, han er overgivet til, har undladt at gøre dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne stats territorium efter at have forladt det

- b) hvis den eftersøgte giver sit samtykke til at blive overgivet til en anden stat end den fuldbyrdende stat i medfør af en arrestordre. Samtykket skal afgives til den udstedende kompetente judicielle myndighed og føres til protokols i overensstemmelse med denne stats nationale ret. Samtykket skal gives på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende frivilligt har givet det med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har den eftersøgte ret til juridisk bistand

- c) hvis den eftersøgte ikke er omfattet af specialitetsreglen i overensstemmelse med artikel 30, stk. 3, litra a), e), f) og g).

3. Den fuldbyrdende judicielle myndighed giver sit samtykke til overgivelsen til en anden stat i henhold til følgende regler:

- a) anmodningen om samtykke skal indgives i henhold til artikel 12 ledsaget af de i artikel 11, stk. 1, omhandlede oplysninger og af en oversættelse som anført i artikel 11, stk. 2
- b) samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til denne aftales bestemmelser
- c) afgørelsen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen
- d) samtykke skal nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4 og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 5, eller artikel 6, stk. 2 og artikel 7, stk. 2.

For så vidt angår de tilfælde, der er nævnt i artikel 8, skal den udstedende stat give de deri nævnte garantier.

4. Uanset stk. 1 må en person, der er overgivet i henhold til en arrestordre, ikke udleveres til et tredjeland uden samtykke fra den kompetente myndighed i den stat, der har overgivet den pågældende. Samtykke gives i overensstemmelse med de konventioner, som denne stat er bundet af, samt i overensstemmelse med dens nationale ret.

Artikel 32

Overgivelse af genstande

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale ret og efter anmodning fra den udstedende judicielle myndighed, eller på eget initiativ, beslaglægge og overgive genstande:

- a) som er påkrævede som bevismateriale, eller
- b) som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen.

2. De i stk. 1 nævnte genstande udleveres, også selv om arrestordren ikke kan fuldbyrdes på grund af den eftersøgte død eller undvigelse.

3. Hvis de i stk. 1 nævnte genstande beslaglægges eller konfiskeres på den fuldbyrdende stats område, kan denne stat i forbindelse med verserende strafforfølgning midlertidigt tilbageholde eller udlevere dem til den udstedende stat på betingelse af, at de senere tilbageleveres.

4. Enhver rettighed, som den fuldbyrdende stat eller tredje- mand måtte have over de i stk. 1 nævnte genstande, bevarer. Hvis der findes sådanne rettigheder, skal den udstedende stat straks efter retsforfølgningen vederlagsfrit tilbagelevere genstan- dene til den fuldbyrdende stat.

Artikel 33

Udgifter

1. Den fuldbyrdende stat afholder de udgifter på sit territo- rium, der følger af fuldbyrdelsen af arrestordren.

2. Alle andre udgifter afholdes af den udstedende stat.

KAPITEL 4

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 34

Forholdet til andre juridiske instrumenter

1. Denne aftale træder fra sin ikrafttræden i stedet for de til- svarende bestemmelser i de gældende konventioner om udleve- ring, der finder anvendelse mellem Norge og Island på den ene side og medlemsstaterne på den anden side, uden at dette berør- rer disse bestemmelsers anvendelse mellem staterne og tredjelande:

- a) den europæiske konvention af 13. december 1957 om udle- vering, tillægsprotokollen hertil af 15. oktober 1975, anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 og den europæiske kon- vention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering, som ændret ved protokollen af 2003, når den træder i kraft
- b) afsnit III, kapitel 4, i konventionen af 19. juni 1990 om gen- nemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser
- c) de Schengen-relevante bestemmelser i EU's udleveringskon- ventioner af 1995 og 1996, i det omfang de er trådt i kraft.

2. Staterne kan fortsat anvende de bilaterale eller multilate- rale aftaler eller ordninger, der er gældende ved denne aftales ikrafttræden, i det omfang de er mere vidtrækkende end aftalens mål og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en arrestordre. De kontraherende parter giver hinanden meddelelse om sådanne aftaler og ordninger.

3. Staterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter denne aftales ikrafttræden, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes forskrifter og bidrager til yderli- gere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af perso- ner, der er omfattet af en arrestordre, navnlig ved at fastsætte kortere frister end dem, der er fastsat i artikel 20, ved at udvide listen over lovovertrædelser i artikel 3, stk. 4, ved at begrænse grundene til afslag i artikel 4 og 5 eller ved at sænke strafferam- men i artikel 3, stk. 1 eller 4.

Aftaler og ordninger som nævnt i første afsnit må under ingen omstændigheder påvirke forbindelserne med de stater, der ikke er parter i dem.

De kontraherende parter giver ligeledes hinanden meddelelse om sådanne nye aftaler og ordninger som nævnt i første afsnit senest tre måneder efter deres undertegnelse.

4. I det omfang de i stk. 1 omhandlede konventioner og afta- ler finder anvendelse på staternes territorier eller på territorier, hvis udenrigsanliggender varetages af en stat, og på hvilke denne aftale ikke finder anvendelse, regulerer de pågældende konventio- ner og aftaler fortsat forbindelserne mellem disse territorier og de øvrige stater.

Artikel 35

Overgangsbestemmelse

1. Anmodninger om udlevering, der modtages inden datoen for denne aftales ikrafttræden, vil fortsat være omfattet af de eksis- terende instrumenter vedrørende udlevering. Anmodninger, der modtages efter den nævnte dato, er omfattet af denne aftale.

2. Norge og Island på den ene side og Den Europæiske Union, der handler på vegne af en medlemsstat, på den anden side kan samtidig med den meddelelse, der er omhandlet i artikel 38, stk. 1, afgive en erklæring om, at staten fortsat vil anvende den ordning for udlevering, der var gældende inden denne aftales ikrafttræden for så vidt angår handlinger, der er begået inden en nærmere angivet dato. Den pågældende dato må ikke ligge senere end datoen for denne aftales ikrafttræden. Den nævnte erklæring kan til enhver tid trækkes tilbage.

Artikel 36

Bilæggelse af tvister

Eventuelle tvister mellem enten Island eller Norge og en af Den Europæiske Unions medlemsstater om fortolkningen eller anvendelsen af denne aftale, kan af en af tvistens parter forelægges på et møde mellem repræsentanter for regeringerne for Den Europæiske Unions medlemsstater og for Island og Norge med henblik på bilæggelse inden seks måneder.

Artikel 37

Retspraksis

For at virkeliggøre målet om at nå frem til en anvendelse og fortolkning af denne aftale, der er så ensartet som muligt, følger de kontraherende parter løbende udviklingen i den retspraksis, der fastlægges af De Europæiske Fællesskabers Domstol, samt udviklingen i retspraksis ved de kompetente domstole i Island og Norge vedrørende disse bestemmelser og lignende overgivelsesaftaler. Med henblik herpå oprettes der en ordning for at sikre regelmæssig, gensidig udveksling af oplysninger om denne retspraksis.

Artikel 38

Meddelelser, erklæringer og ikrafttræden

1. De kontraherende parter giver hinanden meddelelse om afslutningen af de procedurer, der er nødvendige for, at de kan give deres samtykke til at være bundet af denne aftale.

2. Når de kontraherende parter giver den i stk. 1 nævnte meddelelse, skal de give de meddelelser eller erklæringer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, artikel 9, stk. 3, artikel 28, stk. 2, og artikel 34, stk. 2, i denne aftale, og kan de give de meddelelser eller erklæringer, der er omhandlet i artikel 3, stk. 4, artikel 6, stk. 2, artikel 7, stk. 2, artikel 10, stk. 1, artikel 11, stk. 2, artikel 16, stk. 4, artikel 20, stk. 5, artikel 30, stk. 1, artikel 31, stk. 1, og artikel 35, stk. 2, i denne aftale. De erklæringer eller meddelelser, der er omhandlet i artikel 3, stk. 4, artikel 10, stk. 1, og artikel 11, stk. 2, kan gives til enhver tid. De erklæringer og meddelelser, der er omhandlet i artikel 9, stk. 3, og artikel 28, stk. 2, kan ændres, og de, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, artikel 6, stk. 2, artikel 7, stk. 2, artikel 10, stk. 1, artikel 16, stk. 4, artikel 20, stk. 5, artikel 34, stk. 2, og artikel 35, stk. 2, kan trækkes tilbage til enhver tid.

3. Når Den Europæiske Union afgiver sådanne erklæringer eller giver sådanne meddelelser, angiver den, for hvilke af dens medlemsstater erklæringerne eller meddelelserne gælder.

4. Denne aftale træder i kraft den første dag i den tredje måned efter den dato, på hvilken generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union har sikret sig, at alle formelle krav er opfyldt for så vidt angår det samtykke til at være bundet af denne aftale, der er givet af de kontraherende parter.

Artikel 39

Tiltrædelse

Hvis nye medlemsstater tiltræder Den Europæiske Union, skaber dette rettigheder og forpligtelser i henhold til denne aftale mellem disse nye medlemsstater og Island og Norge.

Artikel 40

Fælles fornyet vurdering

De kontraherende parter er enige om i fællesskab at tage denne aftale op til fornyet vurdering senest fem år efter dens ikrafttræden, navnlig de erklæringer, der er afgivet i henhold til artikel 3, stk. 4, artikel 6, stk. 2, artikel 7, stk. 2, og artikel 20, stk. 5, i denne aftale. Hvis de i artikel 7, stk. 2, omhandlede erklæringer ikke forlænges, udløber de fem år efter denne aftales ikrafttræden. Den fornyede vurdering skal især tage sigte på den praktiske gennemførelse, fortolkningen og udviklingen af aftalen, men kan også omhandle spørgsmål som f.eks. konsekvenserne af den videre udvikling i Den Europæiske Union på det område, som denne aftale omfatter.

Artikel 41

Opsigelse

1. Denne aftale kan opsiges af de kontraherende parter. Hvis aftalen opsiges af enten Island eller Norge, forbliver den i kraft mellem Den Europæiske Union og den kontraherende part, for hvilken den ikke er opsagt.

2. Opsigelse af denne aftale i henhold til stk. 1 får virkning seks måneder efter underretningen om opsigelse. Procedurer for efterkommelse af anmodninger om overgivelse, der ikke er fuldført på denne dato, afsluttes i overensstemmelse med denne aftales bestemmelser.

Artikel 42

Depositat

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne aftale.


2. Depositaren offentliggør oplysninger om enhver meddelelse eller erklæring vedrørende denne aftale.

Udfærdiget i Wien, den 28. juni 2006 i ét eksemplar på islandsk, norsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed.

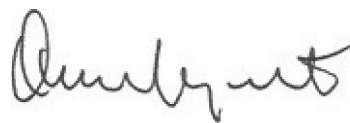
Fyrir hönd Evrópusambandsins
For Den europeiske union
Por la Unión Europea
Za Evropskou unii
For den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Euroopa Liidu nimel
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Thar ceann an Aontais Eorpaigh
Per l'Unione europea
Eiropas Savienības vārdā
Europos Sąjungos vardu
Az Európai Unió részéről
Ghall-Unjoni Ewropea
Voor de Europese Unie
W imieniu Unii Europejskiej
Pela União Europeia
Za Európsku úniu
Za Evropsko unijo
Euroopan unionin puolesta
På Europeiska unionens vägnar



Fyrir hönd lýðveldisins Íslands
For Republikken Island
Por la República de Islandia
Za Íslandskou republiku
For Republikken Island
Für die Republik Island
Íslandi Vabariigi nimel
Για τη Δημοκρατία της Ισλανδίας
For the Republic of Iceland
Pour la République d'Islande
Thar ceann Phoblacht na hÍoslainne
Per la Repubblica d'Islanda
Islandes Republikas vārdā
Islandijos Respublikos vardu
Az Izlandi Köztársaság részéről
Ghar-Repubblika ta' l-Iżlanda
Voor de Republiek IJsland
W imieniu Republiki Islandii
Pela República da Islândia
Za Íslandskú republiku
Za Republiko Islandijo
Islannin tasavallan puolesta
På Republiken Islands vägnar



Fyrir hönd Konungsríkisins Noregs
For Kongeriket Norge
Por el Reino de Noruega
Za Norské královstvi
For Kongeriget Norge
Für das Königreich Norwegen
Norra Kuningriigi nimel
Για το Βασίλειο της Νορβηγίας
For the Kingdom of Norway
Pour le Royaume de Norvège
Thar ceann Ríocht na hIorua
Per il Regno di Norvegia
Norvēģijas Karalistes vārdā
Norvegijos Karalystės vardu
A Norvég Királyság részéről
Ghar-Renju tan-Norveġja
Voor het Koninkrijk Noorwegen
W imieniu Królestwa Norwegii
Pelo Reino da Noruega
Za Nórske kráľovstvo
Za Kraljevino Norveško
Norjan kuningaskunnan puolesta
På Konungariket Norges vägnar



BILAG

ARRESTORDRE ⁽¹⁾

Denne arrestordre er udstedt af en kompetent judiciel myndighed. Der anmodes om, at nedenstående person anholdes og overgives med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning ⁽²⁾.

a) Oplysninger om den eftersøgtes identitet:

Efternavn:

Fornavn(e):

(evt.) Pigenavn:

(evt.) Kaldenavn:

Køn:

Nationalitet:

Fødselsdato:

Fødested:

Bopæl og/eller kendt adresse:

.....

Det eller de sprog, den eftersøgte forstår (hvis dette vides):

.....

Særlige kendetegn/ beskrivelse af den eftersøgte:

.....

Foto og fingeraftryk af den eftersøgte, hvis sådanne foreligger og kan videregives, eller navn og adresse mv. på den person, der skal kontaktes for at fremskaffe foto og fingeraftryk eller en dna-profil (hvis disse data kan videregives og ikke er vedlagt)

b) Afgørelse, der danner grundlag for arrestordren

1. Arrestordre eller eksigibel afgørelse med samme retskraft:

Art:

2. Eksigibel dom:

.....

Sagsnr.:

⁽¹⁾ Denne arrestordre skal anvendes i henhold til aftalen af 28. juni 2006 mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og Island og Norge. Hvis en judiciel myndighed i en af Den Europæiske Unions medlemsstater i henhold til aftalens artikel 12, stk. 2 og 3, ønsker at indberette en person til Schengen-informationssystemet, anses formularen til den europæiske arrestordre, som findes i bilaget til rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, dog i forbindelse med denne aftale for at svare til dette format.

⁽²⁾ Denne arrestordre udfærdiges på eller oversættes til et af den fuldbyrdende stats officielle sprog, når denne stat kendes, eller til et andet sprog, som denne stat accepterer.

c) Straffens varighed:

1. Maksimal varighed af den frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, der kan idømmes for lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne:

.....
.....

2. Varighed af den faktisk idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning:

.....

Resterende ikke udstået del af straffen:

.....
.....

d) Afgørelsen er truffet in absentia, og

- Den berørte person er blevet indkaldt personligt eller på anden måde underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen in absentia

eller

- Den berørte person er ikke blevet indkaldt personligt eller på anden måde underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen in absentia, men har følgende retlige garantier efter overgivelse (sådanne garantier kan gives på forhånd):

De retlige garantier præciseres:

.....
.....

e) Lovovertrædelser

Denne arrestordre vedrører i alt lovovertrædelser.

Beskrivelse af de omstændigheder, under hvilke lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne er begået, herunder tidspunktet (dato og klokkeslæt), stedet og omfanget af den eftersøgte deltagelse i lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne:

.....
.....
.....

Lovovertrædelsens eller lovovertrædelsernes karakter og retlige beskrivelse samt den relevante retsforskrift/lov:

.....
.....
.....

- I. Følgende anvendes kun, hvis både den udstedende og den fuldbyrdende stat har afgivet erklæringer i henhold til aftalens artikel 3, stk. 4: Angiv med kryds, om det drejer sig om en eller flere af følgende lovovertrædelser, som i den udstedende stat straffes med en frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år som defineret i den udstedende stats lovgivning:

- deltagelse i en kriminel organisation
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer

- bestikkelse
- svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- internetkriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- menneskesmugling
- forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- handel med stjalne motorkøretøjer
- voldtægt
- forsætlig brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- eller flykapring
- sabotage.

II. Detaljeret beskrivelse af den eller de begåede lovovertrædelser, der ikke hører ind under lovovertrædelserne i punkt I:

.....

.....

f) Andre forhold af relevans for sagen (fakultative oplysninger):

(Dette kunne f.eks. være bemærkninger om eksteritorialitet, afbrydelse af forældelsesfrister og andre konsekvenser af lovovertrædelsen)

.....

.....

g) Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som er påkrævet som bevismateriale:

Denne arrestordre gælder også for beslaglæggelse og udlevering af genstande, som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen:

Beskrivelse af genstandene og disses lokalisering (hvis kendt):

.....

.....

.....

- h) Den eller de lovovertrædelser, som ligger til grund for udstedelsen af denne arrestordre, kan straffes med eller har ført til livsvarig fængselsstraf eller en livsvarig sikkerhedsforanstaltning:

den udstedende stat vil efter anmodning fra den fuldbyrdende stat give forsikring om, at den vil:

— tage den idømte straf op til fornyet prøvelse — enten på anmodning eller senest efter 20 år

og/eller

— tilskynde til anvendelse af lempeligere foranstaltninger, som den pågældende er berettiget til i henhold til den udstedende stats nationale lovgivning og praksis, med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller foranstaltning.

- i) Den judicielle myndighed, der har udstedt arrestorden:

Officiel betegnelse:

Navnet på den judicielle myndigheds repræsentant ⁽¹⁾:

Funktion (titel/stilling):

Sagsnummer:

Adresse:

Tlf. nr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

Telefaxnr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

E-mail:

Navn og adresse mv. på den person, der skal kontaktes med henblik på den praktiske tilrettelæggelse af overgivelsen:

Såfremt der er udpeget en central myndighed til varetagelse af fremsendelsen og den administrative modtagelse af arrestordre:

Navnet på den centrale myndighed:

Kontaktperson, hvis en sådan findes (titel/stilling og navn):

Adresse:

Tlf. nr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

Telefaxnr.: (landekode) (lokalt områdenummer) (...)

E-mail:

Den udstedende judicielle myndigheds og/eller dennes repræsentants underskrift:

.....

Navn:

Funktion (titel/stilling):

Dato:

Officielt stempel (hvis et sådant findes)

⁽¹⁾ I de forskellige sprogudgaver indsættes en henvisning til »indehaveren« af den judicielle myndighed.

Erklæring fra de kontraherende parter i aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og Island og Norge

»De kontraherende parter er enige om at konsultere hinanden i nødvendigt omfang, når Republikken Island eller Kongeriget Norge eller en af medlemsstaterne i Den Europæiske Union mener, at det er berettiget med henblik på den mest effektive anvendelse af denne aftale, herunder også for at forebygge enhver uenighed om den praktiske gennemførelse og fortolkning af denne aftale. Konsultationen tilrettelægges på den mest hensigtsmæssige måde under hensyn til de eksisterende samarbejdsstrukturer.«

Erklæring fra Den Europæiske Union

»Den Europæiske Union erklærer, at muligheden i artikel 9, stk. 2, andet punktum, for at udpege justitsministeren som kompetent myndighed til fuldbyrdelse af en arrestordre kun vil blive benyttet af Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Danmark, Den Slovakiske Republik og Kongeriget Nederlandene.

Den Europæiske Union erklærer, at medlemsstaterne vil anvende artikel 20, stk. 3 og 4 i overensstemmelse med deres nationale bestemmelser for lignende tilfælde.«
